

L'ENTREVISTA AMB DAVID VEGARA, SECRETARI D'ESTAT D'ECONOMIA

David Vegara: "Espanya no té crisi bancària, i això cou"

Va deixar l'empresa privada per una secretaria general en el primer Govern de Maragall. Nou mesos després, el 2004, Solbes se'l va endur a Madrid

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 4.09.08

JOAN TÀPIA

--El ministre de Finances britànic, Alistair Darling, diu que l'economia està en el pitjor moment dels últims 60 anys, i que la crisi serà més profunda del que es creu. ¿Hi està d'acord?

--Darling es refereix al seu país...

--Però generalitza.

--Hi ha elements comuns. Primer, la crisi financera, que no afecta igual tothom. Aquí no hem tingut crisis bancàries, però l'accés al crèdit és més complicat.

--Diuen que n'hi ha més.

--Després hi ha l'alça del petroli, que ha provocat una transferència de renda a favor dels països productors. El 2003, la factura energètica era de 15.000 milions d'euros, el 2% del PIB. Aquest any serà de 60.000 milions, el 5,9% del PIB.

--Som més pobres.

--I el preu mundial dels aliments. Aquests tres elements tenen un gran impacte. I nosaltres, a més, tenim la crisi de la construcció.

--I un 10% de dèficit exterior finançat amb crèdits internacionals.

--El cost del finançament puja per les més altes primes de risc. Però el dèficit exterior és degut al fet que invertim molt més que altres països: més del 30% del PIB, mentre que la taxa d'estalvi, el 22% del PIB, està en la mitjana. I el diferencial inversor no és degut només a la construcció.

--I el dèficit comercial.

--Les importacions han notat la demanda interna, l'empenta inversora i el petroli. Però les exportacions van bé. Des de l'inici de la Unió Monetària som, després d'Alemanya, el país amb més augment exportador.

--Es parla de risc de sequera financera. No pagar més, sinó quedar- nos sense crèdit.

--(Desaprova amb el cap). ¿Qui en parla?

--Fins i tot es diu que a la banca només la finança el Banc Central Europeu (BCE).

--L'apel·lació espanyola al BCE és només del 10% del total, un percentatge inferior al dels dipòsits o al del PIB espanyol.

--¿Exigirà el BCE més garanties?

--El recurs al BCE no arriba al 2% dels actius de les institucions espanyoles, i les garanties són de primera. El que passa és que Espanya no ha tingut crisi bancària, i això cou.

--Sorprèn la brusca caiguda del consum privat.

--La inflació afecta el poder de compra. Igual que els interessos als que paguen hipoteques. Però la inflació remet i hi ha les mesures de suport, els 400 euros.

--¿Baixen els preus?

--A l'agost han passat del 5,3% al 4,9%. Si el petroli continua baixant, pot tancar l'any per sota del 4%. Sense petroli ni aliments està en el 2,5%.

--Diuen que les mesures adoptades són correctes a mitjà termini i irrellevants a curt.

--El debat és sa i positiu. S'estan prenent mesures a curt termini per protegir els més perjudicats, però sense posar en perill la solvència econòmica. I amb mesures a llarg termini per millorar el potencial de creixement.

--El canvi de model productiu.

--Sí, però no es canvia de model productiu en quatre anys, per molt que hàgim invertit en investigació. Ni tampoc amb discursos. És un procés llarg.

--No es nota més dinamisme en la licitació d'obra pública.

--Hi ha augment de la licitació, però entre la licitació i l'execució passa un temps. I l'Estat només és un 33% de la inversió pública.

--L'Estat torna al dèficit: l'1%.

--Mai havíem tingut superàvit, i ja vam dir que aquest desapareixeria quan l'economia afluixés. Però el nostre deute públic és en aquests

moments la meitat del dels països de la Unió Europea, i podem assumir l'increment de costos socials de la frenada econòmica.

--¿Els estabilitzadors automàtics?

--És l'argot dels economistes. La crisi fa minvar els ingressos i augmenta les despeses socials, com la desocupació. Però ens ho podem permetre. El dèficit zero en aquests moments seria perjudicial.

--No descarta, doncs, un dèficit del 3%, el que permet la Unió Europea.

--¡Què diu! Ni ens passa pel cap. Pot haver-hi una mica de dèficit. Una mica. I la Seguretat Social tindrà superàvit.

--Va ser elegit diputat del PSC. ¿Hi haurà acord de finançament?

--No en tinc cap dubte.

--¿No?

--És que ara estem en el moment àlgid de la negociació, que és més difícil que el 2001.

--¿Per què?

--Llavors, el PP i CiU van firmar un acord definitiu. Ara, l'Estatut, i els altres estatuts, obliguen a un exercici de transparència. És bo, però més complex.